

Milan Lasica : „Radost vládnout tomuto národu“

Ryba, jídlo žebráků, jak se někdy na bratislavském tržišti říkalo, se stala luxusní lahůdkou. Kuřecí zadky, které jsme házeli psům, se začali prodávat s kouskem zad v honosném balení s pařáty a krky jako delikatesa.

Kvalitní vodu z vodovodu jsme vyměnili za sladké přesycené žbrandy.

Rohlíky se scvrkli o polovičku, kyselé mléko se nedá doma vyrobit, protože vznikne jedna smradlavá odporně zapáchající tekutina, kterou udržíte v ústech jen do té doby, než ji rychle nevyplivnete a to kamkoli.

Všechno, co bylo kdysi opravdu dobré, co mělo svoji hodnotu a tradici, jsme vlastně vyměnili za drahé šmejdy v načančaném obalu.

Jsou i dobré věci.

Jenomže těch je stále méně a je třeba je pěkně dlouho hledat. Hledat, přemýšlet, číst nečitelné návody a obsahy, které nemáme šanci vidět, pokud si nevezmeme lupu.

Ulice se zaplnily Bratislavany z Číny, Tchajwanu nebo Vietnamu.

Přes reklamy si nevidíme na špičku nosu.

Chodníky a přechody jsou plné stojících aut.

Exekutor dopisuje adresu a správce domu hází do schránky vyúčtování s tučným nedoplatkem.

Žijeme tak v pomyslném blahobytu.

Máme dva až tři telefony, internet, televizi, domácí kino, DVD, PC a stále nám něco chybí.

Zákazy, příkazy, nařízení, poučení, kterým už člověk přestává rozumět a vyznat se v nich je už přímo nemožné.

Kamery nás sledují na každém kroku. Kamkoli se pohneme, jsme pod kontrolou. Všechno je evidované, zaznamenané a to všechno pro naši „bezpečnost“. Každá zpráva, každá pošta, každý telefonát, každá platba, každý mail. Každý, někdy velmi soukromý pohyb, je pod organizovaným dohledem. Kdykoli se dá vybrat z archivu jako zbraň, která je připravená na okamžité použití proti nám. Zajímavé, že i při takovém špiclování dochází k trestným činům o jakých jsem neměl v minulosti ani potuchy. Drogy, přepady, násilí, zháňství, vraždy, se staly běžným průvodním jevem této „svobodné“ doby.

Zbavujeme se vlastní identity, protože souhlasíme se vším, co po nás různé instituce, jako banky, mobilní operátoři apod., požadují.

Můžeme vidět oči bezdomovce, který se určitě na ulici nenarodil. Můžeme vidět žebráky, jak jim trčí nohy z kontejneru, aby se natáhli pro prázdnou flašku. Nebo noblesní hotely pro psy i s vlastní webovou stránkou, lékařem a kadeřníkem. Můžeme sledovat složité operace svých psích miláčků přímo na internetu. Jakmile se nám náš drahý psík ztratí, okamžitě se o něho postarají v útulku i s lékařskou péčí. Jak se však na ulici ocitne člověk, nezavadí o něho ani pes.

Stáváme se číslem daňového úřadu nebo sociální pojišťovny.

Kam se poděly hodnoty, kde je vlastní podstata lidství ? Kde je něco víc než jen strohé konstatování ?

Hrůza, co se zde událo za těch dvacet let !

Vytratila se láska, porozumění, lidskost, tolerance, teplo rukou, sklon před šedinami. Nepoznáme soused souseďa, nevíme, jaký plat má vlastní žena či muž. Nesmíme dát na zadek vlastnímu dítěti, pokud nechceme mít problémy s úřady.

Sledujeme stupidní, nehodnotné až destruktivně působící televizní stanice, kde seriály bez konce nahrazují kulturní vyžití určité skupině nevědomých a možná i nevidomých lidí.

Ale co ta druhá polovina ?

Nemá šanci fungovat důstojně bez toho, aby jí byly podsouvány podobné stupidnosti ?

Když už je toho málo, tak se můžeme podívat na Superstar a tam nás pošlou veřejně do řiti i s posměšným komentářem. „Náhěra“ ! A díky za ten kulturní hodnotný zážitek, který nám za levný peníz podávají, jako duševním mrzákům, některé televize.

Nemluvě o tom, jaké celebrity má člověk možnost vidět.

Kam se na ně hrabou takoví umělci, jako pan Króner, Dibarbora, Huba atd., kteří celý život usilovali o to, aby předvedli ten nejlepší herecko-umělecký výkon, aby zanechali v divákovi skutečný zážitek. Rozdíl je jen v tom, že tito herci s uměním žili celý svůj život. Žili pro umění a srdcem umění tvořili.

Kupujeme cigarety, které nám zakázali kouřit tam, kde se kouřit vždy mohly. Okrádají nás jako malé děti na písečku a z každé prodané krabičky nám jednu-dvě vytáhnou ještě před prodejem.

K lékařce chodíme s platební kartou nebo s peněženkou v ruce.

Bavíme se jako roboti, kdy jeden mluví o životě a druhý hledí do počítače.

Slyšíme formulky, nacvičené fráze, které nemají s našim skutečným lidským nitrem a přesvědčením nic společného. Letáky, kterými jsou ucpané vchody domů, nás lákají do obchodů. Pěkně nás prosí, abychom nakoupili jenom u nich. Když jsme však ale zaplatili „u nich“, tak se nestačíme divit, jak musíme kmitat a házet svůj nákup do tašky. Hned je jasné, kdo je tu pánem a kde jejich zdvořilost skončila.

Můžeme říkat svůj názor.

Svobodně, demokraticky se i vyjádřit.

Ale, k čemu to je, když to není nic platné !

Žijeme v neustálém stresu a napětí. Nikdo z nás si není jistý zítřkem. Je jenom pár jedinců, kterým je to jedno a ti žijí i tak mimo nás a v anonymitě.

Svět onemocněl a my, ve snaze uplatnit se, jsme onemocněli s ním !

Socialismus nebyl dobrý, ale tato demokracie není o nic lepší.

Možná, že až nástup duševních chorob, depresí, sebevražd, nastartuje proces třídění, který nás položí na kolena, kdy to už přestaneme všechno zvládat.

A co dál ?

Mám dost svobody tohoto typu. Svobody, která se svobodou nemá nic společného. Svobody, kterou si neumíme užívat, protože je víc proti nám jak pro nás. Je tak okleštěná zákony a právy těch druhých, že je v podstatě otevřená nepravostem, zločinu, podvodům. Že její existence mně připadá jako aura. Kdesi je, ale nevidím ji. Je mimo mě.

Přeji si potkat člověka – přítele.

Chtěl bych se ráno probudit a z celého srdce se těšit na nový den. Chtěl bych mít kolem sebe upřímné lidi, jak tomu bylo dřív. Chtěl bych potkat kamaráda, jehož první otázka nebude směřovat k materiálním věcem, ale zeptá se mě :

„Jak se máš ? Jak žiješ ? Zajdeme si spolu někam sednout ?“

Kamaráda, kterého v půlce debaty nevyruší zvonění mobilu a nebude muset odejít a pak říct :

„Víš, tento telefon byl tak důležitý, že kdybych ho nevzal, mohlo by mě to stát i zaměstnání.“

Ovládnul nás strach a v tom strachu žijeme i své každodenní životy.

To je fakt a skutečná realita tohoto novodobého, demokraticky zkaženého světa.

Nemluvím o listopadu. Ten přijít musel. Ale o tom všem, co všechno sem s tím listopadem přišlo.

Dalšího pokusu, který přijde, když to celé se nebude už moci udržet, se díky Bohu nedožiji. I když rád bych se toho dožil – možná.

Do kdy bude člověk hledat své místo ?

Neposílej 10 x, raději 10 x přečti !!!

Nebo i pošli.

Naštěstí, já ještě pár přátel mám ...

Přeji jim zdraví, pohodu, štěstí a hodně lásky !!!

Milan Lasica